

แบตเตอรี่ที่ไม่มีวันหมดอายุ

จะมีสักกี่คน...ที่ไม่เคยเหนื่อยหรือท้อแท้ในชีวิต เพราะในชีวิตของคนเรานั้น ในแต่ละวันต้องผ่านเหตุการณ์นับร้อยนับพัน ทั้งสมหวังและผิดหวัง ตั้งแต่ตื่นนอนจนเข้านอน ถ้าจะเปรียบชีวิตของคนทำงานอย่างเราๆ ก็เปรียบเสมือนแบตเตอรี่ตัวนี้เอง เมื่อไหร่ที่แบตเตอรี่หมดก็ไม่สามารถใช้ทำงานหรือขับเคลื่อนได้ต่อไป แต่คุณผู้อ่านเชื่อไหมคะว่า มีสิ่งหนึ่งที่สามารถเป็นที่ชาร์ตแบตฯ ได้ดีทีเดียว โดยที่ไม่ต้องจ่ายเพียงแม้แต่บาทเดียว นั่นก็คือกำลังใจค่ะ เรื่องราวต่อไปนี่ที่ดิฉันอยากเล่าสู่กันฟัง ให้กับมนุษย์ทำงานด้วยกันนั่นก็คือ กำลังใจที่ดิฉันได้จากหัวหน้าและเพื่อนร่วมงานในหน่วยงานประชาสัมพันธ์ อาจจะเป็นเพียงกลุ่มคนเล็กๆ แต่มีพลังสามารถผลักดันงานต่างๆ ให้ออกมาอย่างมีคุณภาพและประสิทธิภาพ

จะว่าไปแล้วนะคะ การทำงานทุกคนต่างมีทั้งประสบความสำเร็จ และล้มเหลวกันบ้าง จนบางครั้งทำให้เกิดความท้อแท้ไม่อยากจะทำอะไรต่อไปเลยก็มี แต่ชีวิตการทำงานในแผนกประชาสัมพันธ์ฝ่ายผลิตสื่อตั้งแต่ดิฉันก้าวเข้ามาทำหน้าที่ในแผนกนี้ ก็ได้สัมผัสกับความรัก ความจริงใจ ความเอื้ออาทรของหัวหน้าและเพื่อนร่วมงานทุกคน ที่มีให้กันเสมอมา เพราะเมื่อไหร่ที่ดิฉันประสบปัญหาในการทำงาน ทุกคนในแผนกก็จะลงมาช่วยเหลือกันอย่างไม่เคยเรียกร้องอะไร เพื่อให้งานบรรลุตามวัตถุประสงค์ ซึ่งในการทำงานของแผนกประชาสัมพันธ์ เราจะอยู่กันแบบพี่แบบน้อง ซึ่งทุกคนจะทราบบทบาทหน้าที่ของตนเอง และเคารพหน้าที่ของเพื่อนร่วมงานด้วยกัน โดยแต่ละคนจะทำงานของตนเองที่ได้รับมอบหมายให้เต็มที่ แต่เมื่อไหร่เกิดปัญหาอุปสรรคขึ้น ทุกคนจะลงมาช่วยคิดช่วยทำ และแก้ไขปัญหาดังกล่าวให้หมดไป ถึงแม้บางครั้งงานที่ได้รับมอบหมายต้องใช้เวลาในการทำคิดค้นค่าเงินเพียงใดโดยเฉพาะงานผลิตสื่อประชาสัมพันธ์ต่างๆ ทุกคนต่างไม่เคยบ่นซักคำ นั่นก็เพราะว่า แม้กระทั่งหัวหน้าก็ยังไม่ยอมท้อแท้ แล้วลูกน้องอย่างเราจะยอมแพ้ได้อย่างไร แต่ธรรมชาติของมนุษย์ อย่างไรก็ตามความเหนื่อยล้าก็ต้องเกิดขึ้นกับพวกเราจนได้ เหมือนแบตเตอรี่ที่กำลังจะหมด แต่ทุกครั้งที่แบตเตอรี่ของพวกเราใกล้จะหมด เหมือนมีที่ชาร์ตพลังไฟมหาศาล ทำให้พวกเรากลับมีพลังที่จะลุกขึ้นมาสู้และฟันฝ่ากับปัญหาดังกล่าวให้ผ่านไปได้ด้วยดี เสมือนได้รับยาชุบชีวิตอย่างไรอย่างนั้น และสิ่งตอบแทนที่ทำให้ดิฉันถึงทุ่มเททั้งแรงกายและแรงใจในการทำงาน นั่นก็คือ **ความรัก** รักองค์กร รักหัวหน้า รักเพื่อนร่วมงาน และรักงาน ดิฉันขอขยายความหมายของความรักทั้ง 4 นี้ดังนี้ค่ะ

รักองค์กร เป็นความรักที่มีใจองค์กรเสมือนกับเป็นบ้านอีกหลังที่ต้องดูแลรักษา ทั้งภาพลักษณ์ และบำรุงรักษาสิ่งแวดล้อมทั้งภายในและภายนอก ให้ดูดีอยู่เสมอ รวมถึงเป็นเจ้าบ้านที่ดี พร้อมทั้งจะเปิดประตู

รับแขกผู้มาเยือนโดยไม่อายใคร ทุกอย่างในบ้านของเรา มีความพร้อมที่กล้าจะอวดโฉมให้กับผู้พบเห็นได้ชื่นชม และบอกต่อกันว่า บ้านหลังนี้ หรือหน่วยงานนี้น่าอยู่ บุคลากรที่น่ารัก บริการก็ประทับใจ

รักหัวหน้า เป็นความรักที่มีให้เสมือนเป็นพี่สาวที่คอยดูแลน้องๆ ทั้งเสียสละ และเข้าใจถึงผู้ปฏิบัติงานจริง เพราะทุกครั้งเมื่อมีการลงมือปฏิบัติงานอย่างใดอย่างหนึ่ง พี่ปลาของเราก็จะลงมาทำด้วยทุกครั้ง โดยไม่เคยคิดว่า ตนเป็นระดับผู้บริหาร คิดฉันคิดว่า ถ้าทุกหน่วยงานมีหัวหน้าแบบนี้ น่าจะทำให้หน่วยงานมีบุคลากรที่มีคุณภาพ มากขึ้นแน่นอน

รักเพื่อนร่วมงาน เป็นความรักที่มีต่อเพื่อนร่วมงาน เสมือนเราเป็นพี่น้องกัน ไม่คิดอิจฉากัน คอยช่วยเหลือเอื้ออาทรซึ่งกันและกัน พுகุยสื่อสารถึงปัญหาการทำงานอย่างสม่ำเสมอ โดยไม่ต้องมีประธานในการ เปิดการประชุม สิ่งต่างๆเหล่านี้ ฉันมั่นใจว่าสามารถเกิดขึ้นได้กับทุกหน่วยงาน ถ้าเราอมเป็นผู้เริ่มก่อน

รักงาน เป็นความรักที่มีต่องานที่ทำ ภาควิชาใจในบทบาทหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย จนทำให้เป็น แรงผลักดันให้คิดและสร้างสรรค์ผลงานและนวัตกรรมใหม่เพื่อพัฒนางานอย่างต่อเนื่อง เพื่อความก้าวหน้าใน หน้าที่การงาน

เรื่องราวที่ดิฉันได้กล่าวมานี้ เป็นเพียงความรู้สึกของบุคลากรของโรงพยาบาลค่ายสุรนารีคนหนึ่ง ที่เกิด มาโชคิ ที่มีหัวหน้าและเพื่อนร่วมงานที่ดี และได้รับโอกาสในการเสนอความคิดเห็น สร้างสรรค์อย่างเต็มที่ ซึ่งดิฉันต้องขอขอบพระคุณโรงพยาบาลค่ายสุรนารีแห่งนี้ ที่ทำให้ดิฉันได้มีโอกาสพิสูจน์ตัวเอง ตั้งแต่ก้าวแรกที่ได้เข้ามาสู่รั้วโรงพยาบาลค่ายสุรนารี จากคนที่มีความสามารถเพียงพิมพ์ดีด ไทย อังกฤษ ไม่ก็คำต่อนาที กับ ความรู้แค่ ปวช. และหัวใจที่อยากจะทำงานอย่างจริงจัง ดิฉันขอเล่าเหตุการณ์หนึ่งก่อนที่ดิฉันจะได้มีโอกาส ทำงานในโรงพยาบาลค่ายสุรนารีแห่งนี้ ในวันที่สัมภาษณ์เข้าทำงาน พ.อ.เดชาวุธ โพธิ์อาสน์ ขณะนั้นท่าน ดำรงตำแหน่ง รอง ผอ.รพ.ค่ายสุรนารี ท่านได้สัมภาษณ์ดิฉันว่า “ถ้าทำคอมพิวเตอร์ไม่ได้ แล้วจะทำงานที่นี่ได้ เหมอ แล้วถ้าช่วงทดลองงานเดือนแรกจะไม่ได้เงินเดือนนะ” ดิฉันตอบท่านว่า “ไม่เป็นไรค่ะ อย่างน้อย หนูก็ได้มาเรียนคอมพิวเตอร์ฟรี โดยไม่ต้องลงทะเบียนเรียนที่โรงเรียนคอมพิวเตอร์ข้างนอกค่ะ และได้ประสบการณ์ ด้วย ส่วนเงินเดือนที่ยังไม่ได้รับก็ไม่ใช่ไรค่ะ เพราะถ้าหนูอยู่บ้านก็ไม่มีรายได้อยู่แล้ว” ซึ่งประโยคนี้เป็น ประโยคที่ทำให้ดิฉันได้มีโอกาสพิสูจน์ตัวเอง และเป็นตัวผลักดันให้ดิฉันต้องพัฒนาตนเองเพื่อพิสูจน์

ความสามารถให้องค์กรยอมรับ อีกเหตุการณ์หนึ่งที่ดิฉันอยากจะเล่าให้ทุกท่านฟังเป็นเหตุการณ์หนึ่งที่ทำให้พลังของเบตเตอร์ของดิฉันยังเต็มถึงทุกวันนี้

ประมาณปี 2549 ในขณะนั้น พล.ต.วัชรชัย ศศิประภา เป็น ผอ.รพ.ค่ายสุรนารี และตอนนั้นดิฉันปฏิบัติหน้าที่ จนท.ผลิตสื่อ กองพัฒนาคุณภาพ วันหนึ่งดิฉันได้รับคำสั่งให้ผลิต **Presentation** เพื่อรับคณะเจ้ากรมแพทย์ จากประเทศเวียดนาม ฟังดูแล้วทุกท่านก็คงคิดว่า ก็ไม่น่าจะยากเท่าไรหรอก ก็แค่ทำเป็นภาษาอังกฤษก็น่าจะโอเค แต่ถ้ามั่นเป็นอย่างนั้นดิฉันก็ไม่หนักใจถึงขนาดนอนไม่หลับ 3 คืน คำสั่งที่ได้รับมอบหมายนั้นก็คือต้องทำเป็น **Version** ภาษาเวียดนามเท่านั้น ท่านผู้อำนวยการบอกว่า เพื่อให้เกียรติแก่เจ้าของภาษาที่มาเยี่ยม และหลังจากได้รับคำสั่งมา ดิฉันก็กลับมาคิดว่าจะทำอย่างไรดี เพราะลำพังภาษาอังกฤษก็จะไม่รอดอยู่แล้ว แต่เนี่ยต้องภาษาเวียดนาม เข้าวันที่ 2 ดิฉันก็ได้ไปปรึกษากับ พ.ต.หญิงศุภาพิชญ์ กลีบบัว ซึ่งตอนนั้น พี่ปลาของเราเป็นหัวหน้าแผนกเวชกรรมฉุกเฉิน ทุกท่านคงจะสงสัยใช่ไหมคะว่าหัวหน้าห้องฉุกเฉินเกี่ยวอะไรกับงานผลิตสื่อ จริงๆแล้วพี่ปลาถึงแม้จะเป็นหัวหน้าแผนกเวชกรรมฉุกเฉิน แต่ภารกิจของพี่ปลาก็คืองาน **Entertainment** ของ รพ. ดิฉันคิดว่าพี่ปลาคงจะมีแนวทางที่จะช่วยเราแน่ ในที่สุดก็เหมือนมีนางฟ้ามาโปรด ในขณะที่ดิฉันนั่งคุยกับพี่ปลาในห้องฉุกเฉิน และตอนนั้นเอง พ.ท.หญิง ดาริน สันติชาติงาม กุมารแพทย์ ได้ยินเราคุยกันถึงเรื่องนี้ คุณหมอก็บอกว่า หมอมีญาติเป็นคนเวียดนามคนหนึ่ง แก่พูดเวียดนามได้ ลองคุยกับแกดูก่อนมั๊ย แล้วคุณหมอก็ให้เบอร์ติดต่อ เราสองคนก็ไม่รอช้า พี่ปลาถอดโทรศัพท์ทันที คุณลุงสายชั้นๆ อายุราวๆ 78 ปี ฟังดูแล้ว ก็คิดหนักเหมือนกันว่าจะไหวมั๊ย แต่เมื่อได้คุยกับคุณลุงแล้วความคิดเปลี่ยนไปเลยล่ะ เพราะคุณลุงพูดเก่ง และรับปากว่าจะช่วยเต็มที่ จึงได้นัดหมายมาคุยกัน ดิฉันก็กลับมาคิดต่อเมื่อได้คนพาคุยภาษาเวียดนามแล้ว ขั้นตอนต่อไปจะอย่างไร เพราะการที่จะลำดับภาพและเสียงให้สอดคล้องกัน ถ้าเป็นภาษาไทยไม่มีปัญหาอยู่แล้ว แต่เนี่ยภาษาเวียดนาม โอ้!...แม่เจ้า ดิฉันใช้เวลาคิด 1 คืน ได้คำตอบว่า เราต้องเขียนสคริปเป็นภาษาไทย 1 ช่อง แบบเป็นประโยค และอีกช่องเป็นภาษาเวียดนาม ดังตารางต่อไปนี้

ลำดับ	ภาพประกอบ	ภาษาไทย	เวียดนาม
1	ตึก รพ.	โรงพยาบาลค่ายสุรนารี	เบ่งเหวี่ยงจ่ายสุรนารี

2	กรมแพทย์	เป็นหน่วยขึ้นตรงกับกรมแพทย์ทหารบก	บุกงานอื้ออยู่กว่น เบ่ยหลังสื่อไหลดาว
---	----------	-----------------------------------	---------------------------------------

เป็นน้ำจิ้มก็พอ นะคะ แล้วดิฉันก็เริ่มดำเนินการจนเสร็จสิ้น โดยในช่วงนั้น ก็ได้รับการช่วยเหลือจาก พ.ต.หญิง สุภาพิษฐ์ กลีบบัว คอยช่วยประสานงานกับคุณลุงสายัญญ์เป็นอย่างดี ผลลัพธ์ที่ออกมา ดิฉันได้รับคำชมจากคณะผู้บริหาร และหลังจากนั้นดิฉันก็ได้รับความไว้วางใจ จาก พล.ต.ธวัชชัย ศศิประภา ในการทำงานชิ้นสำคัญอีกหลายชิ้นต่อมา และในเดือน ต.ค.2549 ได้รับการพิจารณาเลื่อนตำแหน่งเป็นพันกงานราชการ นี่แหละค่ะคือสิ่งที่ดิฉันภาคภูมิใจมากที่สุดจากการทำงาน และก็เป็นแรงผลักดันให้ดิฉันมีความคิดว่า เราต้องพัฒนาตนเองไปเรื่อยๆ อย่าหยุดนิ่ง เหมือนแบตเตอรี่ที่เต็มเต็มอยู่ตลอดเวลา

แต่อย่างไรก็ตามนะคะ ในชีวิตการทำงานของคนจะต้องเจออุปสรรคปัญหาทั้งนั้น แต่สิ่งที่ทำให้เราก้าวไปข้างหน้า นั่นก็คือ กำลังใจค่ะ ถึงแม้ไม่มีใครคอยให้กำลังใจ เราก็สามารถที่จะให้กำลังใจกับตัวเองได้ นะคะ และขอแถมความอดทนอีกตัวหนึ่งนะคะ จงอดทนต่อสิ่งรอบข้างที่เกิดขึ้น ถึงแม้จะมารุ้มร่ำมากเพียงใด ความอดทนเท่านั้นค่ะที่จะพาเราไปสู่ฝันที่ตั้งใจ จงตั้งใจทำงานในหน้าที่ให้เต็มที่นะคะ ชั้ววันต้องเป็นวันของเราแน่นอน.....